

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 13, Nummer 3
Juli-Augustus-September 2007
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Vakantiebezinning	2
De Vierde Pijler	5
Ecuador in cijfertjes	7
Straattheater feest in Menen, 8 juli 2007 door Agnes Bruneel	8
Praktische informatie	10

Vakantiebezinning Sint Maartensparochie Moorsele, 11 en 12 augustus 2007.

Dag allemaal,

Om de twee jaar komen wij met ons gezin naar België "op vakantie", vooral om veel familie en vrienden terug te zien, maar ook om ons wedervaren te delen met de mensen, organisaties en instanties die ons werk in Ecuador ondersteunen. En bij die groep hoort ook de parochie van Moorsele. Ik weet al op voorhand dat de pastoor me zal vragen om jullie iets te komen vertellen... en in het vliegtuig, ergens tussen Ecuador en België, probeerde ik al iets voor te bereiden, maar het lukte niet zo goed.

De vraag is immers "wat" kan ik jullie vertellen over ons leven en werk ginder en ook "met welke bedoeling". Ik kan iets vertellen dat op het gevoel speelt, over heel erg arme mensen met niets dan miserie. Want dat brengt misschien wel wat centen in de schaal. Overigens, het zou niet gelogen zijn om zo iets te vertellen, want zo'n mensen kennen we van nabij. Maar het zou tegelijkertijd een

verkeerd beeld scheppen want naast miserie en ellende, zijn er ook mooie kanten. Of ik zou iets gewoons kunnen vertellen: het relaas van een alledaagse dag van opstaan, ontbijten, spurten om de kinderen op tijd in school te krijgen, een overvolle wachtzaal, veel organisatie werk, enkele huisbezoeken, naar de universiteit, een vergadering, moe thuiskomen en nog wat helpen in het huishouden. Maar daarover spreken we meestal niet. Jullie toch ook niet. Of ik zou iets heel theoretisch kunnen vertellen: over onrechtvaardigheid en gelijkheid, maar dat is dan misschien wel grootsprakerig en zeker niet geschikt voor een zonnige zomerdag als vandaag.

En met al mijn gefilosofeer over "wat ik jullie nu zou vertellen" kwamen mijn gedachten op gang. Ik moest terugdenken aan één van onze laatste personeelsvergaderingen ginder toen we allen samen de fotoreportage bekeken die ons papa gemaakt had over Ecuador en Tabori, ons gezondheids-

Vakantiebezinning Sint Maartensparochie Moorsele, 11 en 12 augustus 2007.

centrum. Die maakte nogal wat gevoelens los. Eerst heerste er wat stilte en toen een voorzichtige opmerking: "t Is zo vuil en zo triest wat er getoond wordt over ons land". En daartegenover: "t Zijn nochtans geen "gelogen" fotos. 't Is allemaal wel echt van hier." En nog iemand anders: "Ik ben beschaamd en voel me slecht. Ik zou alleen maar mooie fotos laten zien zodat de mensen weten hoe mooi en rijk Ecuador wel is, zodat de mensen van andere landen niet meer zo'n meewarig beeld van ons hebben..."

Want inderdaad, Ecuador heeft veel te bieden. Ik wil jullie allemaal echt van harte uitnodigen om dit zo mooie land te leren kennen. Stel je alleen maar voor dat je vanuit onze keuken thuis zeker 50 kilometer ver kunt kijken en als parel op de kroon een mooie besneeuwde vulkaantop ziet bij zonsondergang... zomaar gratis bij het avondeten. Er zijn bergen en meren, tropisch regenwoud en laagland, kilometers strand zonder appartementsgebouwen, met nu en dan een vissersdorpje. We hebben altijd, want er zijn bijna geen seizoenen en de bomen zijn nooit kaal, alle soorten fruit en groenten: wel vijf soorten zongerijpte bananen, ananas en mangos vol sap, bloemkool en spruitjes, rare inheemse vruchten, aardappelen en rijst ... teveel om alles op te noemen.

Er is ook veel materiële rijkdom in Ecuador: dure restaurants en superchique winkelcentra; hele grote huizen met huishoudster, chauffeur en kindermeisje inclusief mevrouw naar de fitness is en mijnheer golf gaat spelen. Er zijn privescholen, heel dure, met privéleraren voor zowat alles en nog wat. In de culturele centra gaat vanalles door: aan muziek en dans en theater geen tekort...

Nu denken jullie zeker: dat weten we toch niet over die "arme" landen! En als het waar is wat je zegt, dan is daar geen nood. Wat steek jij daar dan uit ? en dan nog wel met onze centen ???

En ik zou antwoorden: 't Is waar. Ook dit is Ecuador. Ook dit is een facet van die arme landen waarvan jullie veelal maar één kant te zien krijgen in Toast Kannibaal of in het nieuws. Ecuador is een land vol harde tegenstellingen, zoals zoveel zogenoemd "arme landen"...

Met onze opsplitsing in "arme" en "rijke" landen zullen we dus niet veel verder geraken. En zo kwam ik tijdens mijn gefilosofeer bij de volgende anecdoten:

Twee jaar geleden liepen onze oudste drie kinderen hier in België een trimester school. Na enkele dagen kwam Sarah thuis met de volgende vraag: "Mama, een kindje heeft me gevraagd of wij "ook" arm zijn ? En ik heb gezegd dat ik het aan jou zou vragen want ik wist niet wat te zeggen." Nochtans is het zeker niet zo dat mijn kinderen de "arme", of zelfs "uiterst arme", en "rijke" toestanden in Ecuador niet kennen. Ze leven er dagdagelijks gewoon in en hebben, naar onze normen, heel arme en ook heel rijke vriendjes. Na wat over en weer gepraat kwam ze zelf tot een conclusie: "Ik weet dat we niet veel centjes hebben, maar er is altijd genoeg eten in huis en er zijn altijd veel mensen bij ons. Ik zal zeggen dat we "rijk" zijn."

Nochtans gaf dit antwoord noch aan Sarah noch aan mij voldoening, want het was precies of wij een antwoord "moesten" geven op een vraag die we ons voor onszelf nooit zouden gesteld hebben en over een onderscheid dat zij zelf nooit zou gemaakt

Vakantiebezinning Sint Maartensparochie Moorsele, 11 en 12 augustus 2007.

hebben.

Het opdelen van mensen in categorieën en klassen doen wij, volwassenen. We brandmerken er de mensen mee en beoordelen op die basis of ze “er wel bij horen of niet”, “of ze iets zouden kunnen of niet”, “of ze mee mogen doen of niet”...

En ik ging verder met mijn bedenksels. Misschien moeten we het veel meer hebben over al dan niet “gelukkig zijn”. En dan kwam er plots een hele stroom herinneringen op. Over mensen die we met ons werk in Taponi misschien wel wat “gelukkiger” gemaakt hebben, niet rijker, of minder arm, maar wel gelukkiger... Zie je het verschil ?

We hebben misschien Paola, Kevin en hun drie nog jongere zusjes en broertje gelukkiger gemaakt door hen een kans te geven om naar school te gaan, door hen op basis van onze gezondheidsfiche waar de gegevens over hun geboorte in stonden te helpen ingeschreven te geraken in de registers van de Burgerlijke Stand toen ze zeven jaar waren en eigenlijk nog altijd niet “bestonden” op de wereldburgerranglijst.

Of misschien is Taponi wel een echte thuis als je geen familie hebt, zoals voor Margarita en haar twee kinderen over wie ik al dikwijls vertelde en die velen onder jullie ook kennen. Taponi is voor haar een plek waar ze luidop zingend het onderhoud doet. Ik hoorde nog nooit iemand zo uit volle borst zingen tijdens het vegen, dweilen en toiletten kuisen.

Voor ongeveer zeventig kinderen met een handicap en hun familie is Taponi misschien wel een lichtje op het einde van een donkere tunnel vol beschuldigingen aan de moeder en

de vader over het waarom van de handicap, zonder revalidatie of enige vorm van opvang.

Misschien is Taponi wel een crisisopvangcentrum als geweld, drugs, alcohol en incest zich meester maken van je eigen huis.

Of het is gewoon iemand dichtbij weten die echt bezorgd is om je gezondheid en die zorgt dat je binnengeraakt in het ziekenhuis als dat nodig is, of een behandeling betaalbaar en menswaardig maakt.

Voor Arturo, een jongen die op straat schoenen poetst en lijm snuift om de honger te verdrijven is Taponi misschien wel die douche die hij één keer per week kan nemen en waar hij zijn eigen enige pluunje kan wassen en ondertussen een training in bruikleen krijgt.

En Taponi is misschien nog wel veel meer. ‘t Zijn allemaal kleine dingen, gewone dingen, zondermeer, die misschien toch wel het verschil kunnen maken. Niet tussen arm of rijk maar wel tussen een beetje meer of een beetje minder gelukkig zijn.

En nu stel ik jullie de vraag. Wie zeg jij dat jij bent: rijk of arm? Of is het gemakkelijker om een andere vraag te stellen: “Wat heb jij nodig om gelukkig te zijn?”. Misschien zou het allemaal veel eenvoudiger zijn zonder mensen in schuifjes te steken. En misschien wel zelf niet te weten tot welk schuifje we behoren. Wijzelf kunnen jullie alvast zeggen dat jullie ons hebben geholpen om mensen en daardoor ook onszelf gelukkiger te maken. Beste dank hiervoor.

Inge Debrouwere.

De Vierde Pijler

Ik ben jullie wat uitleg verschuldigd en belooft over het volgende onderwerp nu en dan wat te schrijven : **de vierde pijler!**

In België krijg ik heel geregeld dezelfde indirecte vraag: "Jij bent dan ook van die van Artsen zonder Grenzen?"

En telkens weer volgt hetzelfde antwoord: "Nee. Ik ben niet van Artsen zonder Grenzen." Maar wat ik dan wel ben binnen het kader van de Belgische ontwikkelingssamenwerking is nogal moeilijk om zeggen.

Gedurende acht jaar was ik NGO-coöperant 1994-2002: ik was toen "werknemer" bij een "Niet Gouvernementale Organisatie" (Withuis – Alians - Broederlijk Delen) en behoorde toen tot wat nu de "**derde pijler**" genoemd wordt: Het zijn veel heel verschillende organisaties, al dan niet politiek gekleurd, eventueel aan universiteiten of de kerk verbonden, van allerlei slag en rang, die als "verzameling" de "derdewereldbeweging met vele gezichten" genoemd wordt.

De **eerste pijler** van de ontwikkelingssamenwerking is wat "van land tot land" gebeurt: de bilaterale projecten die onderschreven worden tussen de regeringen van twee landen: een land in het Noorden en een land in het Zuiden. Een rijk land en een arm land (zie je weer die tegenstelling, die hier zelfs geografisch doorgetrokken wordt). Hier spreken we over het vroegere ABOS, nu de "Directie Generaal Internationale Samenwerking" die nu en dan omgedoopt wordt tot "Directie Generaal Ontwikkelingssamenwerking" naargelang we een eigen minister voor ontwikkelingssamenwerking hebben of niet en al naargelang de ontwikkelingssamenwerking wat meer of wat minder onder het Belgisch buitenlands beleid gerangschikt wordt.

De **tweede pijler** is de "multilaterale" samenwerking die gebeurt op "supranationaal niveau" via de internationale instellingen: UNICEF, Verenigde Naties, Europese Gemeenschap, Wereldbank,... die geld krijgen van de verschillende "lidstaten" en hiermee projecten uitvoeren in "arme" landen. Meestal gaat het over grote interventies, soms met positieve resultaten en soms anders en waar naar het boek van Prof. Develtere, docent ontwikkelingsstudies aan het Hoger Instituut voor Arbeid te Leuven, grote bedragen besteed worden aan de administratie of uitvoering van het project, meestal door "experts" van de rijke landen. Over de soms astronomisch hoge lonen en verblijfs- en andere vergoedingen van die lui zwijgen we maar best!

Dit aandeel noemt men de "flow back" en hier wil ik even een letterlijk stukje uit het boek van Prof. Develtere citeren: "Deloitte en Touch berekenden dat voor de periode 1994-1996 België een gemiddelde absolute flow back van 94 % realiseerde op de Belgische *multilaterale* bijdrage. Dat betekent dat van elke geïnvesteerde Belgische frank er in die periode 0,94 frank terugkwam naar België. De flow back van de Belgische *bilaterale* ontwikkelingssamenwerking kwam in diezelfde periode op 78 %. Dat percentage ligt hoger dan het bindingspercentage van de Belgische hulp. In de periode 1994-1996 was 52 % van de bilaterale hulp "gebonden". Binding houdt in dat de geboden financiële hulp in België moet worden uitgegeven via de aankoop van materiaal of diensten." (pag. 38 in het boek "De Belgische ontwikkelingssamenwerking" van Patrick Develtere, uitgegeven bij het Davidsfonds/Leuven). De conclusies laat ik aan jullie zelf over en wie wil, kan even het financiële verslag van Taporì, dat in de vorige Vogel van Papier stond, nakijken en zelf de percentages berekenen en vergelijken. De mensen van de bilaterale en multi-

laterale pijlers zullen mij onmiddellijk zeggen dat ons werk maar op heel kleine schaal is, weinig structurele impact heeft, niet veel bijdraagt tot de ontwikkeling op nationaal niveau. wat zeker op korte en middellange termijn waar is, maar zoals de jezuieten doen, zou ik hen dan diezelfde vraag durven terugstellen: hoeveel dragen hun grote projecten daadwerkelijk bij tot structurele veranderingen. Na zoveel jaren "structurele hulp" ter waarde van zoveel miljoenen Belgisch belastinggeld zouden we toch al wel iets van verandering moeten zien. Ik weet dat ik hier hard ben en helemaal niet diplomatisch, maar het is wat ik voel en wat ik denk.

En nu terug naar de "pijlers". Sinds kort spreekt men nu ook over een **vierde pijler**: de doe-het-zelvers. In die groep kan je mij misschien thuisbrengen hoewel ook niet helemaal. Want volgens Prof. Develtere "gaat het om een product van de mondialisering. Door de goedkopere vluchten en de mondialiserende economie reizen mensen vaker voor werk en plezier. En via het Internet worden gemakkelijker contacten gelegd. Het Zuiden is nabij en ontwikkelingssamenwerking wordt iets uit het dagelijkse leven. Deze mensen willen zelf iets doen en inspraak hebben in wat er gebeurt." Zo kennen jullie waarschijnlijk wel mensen die met hun eigen school, fabriek, vakbond, ziekenfonds, bedrijf, stichting, buurt, vrouwenbeweging,... een project ondersteunen en er dikwijls zelf in levenden lijve hun eigen bijdrage gaan leveren. Prof. Develtere noemt "de steun aan missionarissen van vroeger het archetype van deze gedecentraliseerde coöperatie, waarbij het gaat om een weinig of niet geïntermediate samenwerking met een hoog gehalte aan persoonlijke betrokkenheid. Het feit dat er een grote betrokkenheid is bij en herkenning van doelstellingen en werkwijzen, zorgt voor een hoge graad van vertrouwen in de uitvoerder. De betrokken partijen vinden het ontbreken van tussenschakels een manier om transactiekosten laag te houden en een hoger rendement van de inspanning te halen. Er zijn immers geen 'verliesposten'".

In zekere zin kan je mij inderdaad binnen die vierde pijler catalogeren, althans voor wie weet hoe ik eigenlijk in Ecuador verzeild raakte (misschien wel de inhoud voor een volgende Vogel van Papier) maar anderzijds toch ook niet: Ik zou heel graag tot de derde pijler blijven behoren, maar de structuur en keuzes van de Belgische ontwikkelingssamenwerking laten dit niet toe. Ik was al (té?) lang coöperant op dezelfde plaats en verlenging van het contract was omwille van vele redenen niet meer mogelijk en voor het ogenblik heeft geen enkele Belgische NGO coöperanten in Ecuador die werkzaam zijn in de gezondheidssector. De stap zetten naar de grote bilaterale en multilaterale projecten was en is me voorlopig, en misschien ook wel voor altijd, ook nog te groot: meer administratie en bureaucratie, geen dokterspraktijk meer, hoog oplopende budgetten, het belang van relaties en vriendjespolitiek misschien ook wel, en eerlijk gezegd, zonder de vooropgestelde verwachtingen en resultaten te bereiken.

Dus als ik niet behoor tot de eerste drie pijlers, dan moet het wel die vierde pijler zijn. En in die zin gebruik ik liever een bredere omschrijving van diezelfde Prof. Develtere over die vierde pijler. Dan zie ik mij als "zelfstandig ontwikkelingswerknemer" van een groep mensen en instantie die tot die vierde pijler behoren: en dan ben ik eigenlijk aan het zeggen dat de meesten van jullie die vierde pijler zijn, jullie die ons werk in stilte ondersteunen, samen met de Gemeentelijke Raad voor Ontwikkelingsamenwerking van Wevelgem, de Provincie West-Vlaanderen ("door mensen gedreven" is hun leuze), de Sint Maartens parochie in Moorsele en de Sint-Rochus parochie van Kortrijk, de KULAK en de KUL, de CM, de vele scholen die voor ons acties opzetten, het Bisdom Brugge en de Paters van Westmalle en Westvleteren (een tripel drinken helpt dus o.a. Taponi ondersteunen) en nog zoveel instantie meer die vierde pijler zijn.

En ik dan? Ben ik iemand waarvoor nog geen benaming bestaat? Ik en een aantal anderen, want we zijn nog met niet zoveel, zijn uitgewaaid en verspreid over de hele wereld: Men noemt mij "lekenmissionaris", "van artsen zonder grenzen zonder meer", ontwikkelingsamenwerker, "domme idea-

list”, “tegendraadse ambtetanterik”, ... (en Willem Vermandere zou er nog veel meer namen aan kunnen geven).

En zo kwam het dat ik bij mijn bezoek aan Memisa deze zomer opnieuw een “andere aanspreektitel” kreeg. Ik behoor nu zogenaamd tot “de nieuwe missionarissen”, maar ook hier werd ik weer verast en moet nog gewoon worden aan de nieuwe manier om mij te benoemen. en als jullie een kaartje of mailke sturen zou ik toch liever hebben dat jullie mij gewoon Inge blijven noemen. ’t Zou trouwens heel lang zijn om “Mevrouw de nieuwe missionaris Inge Debrouwere” te schrijven.

Wat we gemeen hebben is dat we meestal mensen zijn die “uitgerangeerd” zijn uit de klassieke Belgische ontwikkelingssamenwerking omdat we ergens blijven plakken zijn. Nochtans weet ik dat diegenen die tot die groep behoren hun idealen helemaal niet prijsgaven en met de bestaande middelen voortroeien al is het heel dikwijls niet gemakkelijk. En ondertussen hebben we misschien toch wel enige ervaring opgebouwd die andere mensen dan weer niet hebben. Misschien willen we gewoon maar verderwerken en meeleven en vinden wij

allemaal dat ons werk eigenlijk geen “ontwikkelingswerk” naar de maat van de rijke landen is. Want ondertussen hebben we gezien dat die mensen van de “arme” landen “ons” misschien wel wat kunnen ontwikkelen op bepaalde gebieden. Misschien willen we alleen maar helpen om de rijkdom van de wereld wat beter te verdelen en proberen we een brug te zijn tussen twee werelden, misschien wel altijd een beetje meer “wereldburger”: in mijn geval niet meer echt Belg in vele opzichten maar toch ook weer niet Ecuadoraan.

En bij al die beschouwingen ben ik overgelukkig dat die vierde pijler bestaat om ons te ondersteunen en de kans te geven op onze manier mee te werken aan wat meer geluk op de wereld.

’k Hoop dat ik jullie niet al te veel verveeld heb met deze “hersenspinsels”. maar gezien de vele vragen die ik hierover kreeg tijdens ons verblijf in België, was het misschien toch wel goed om hierover wat uit te weiden.

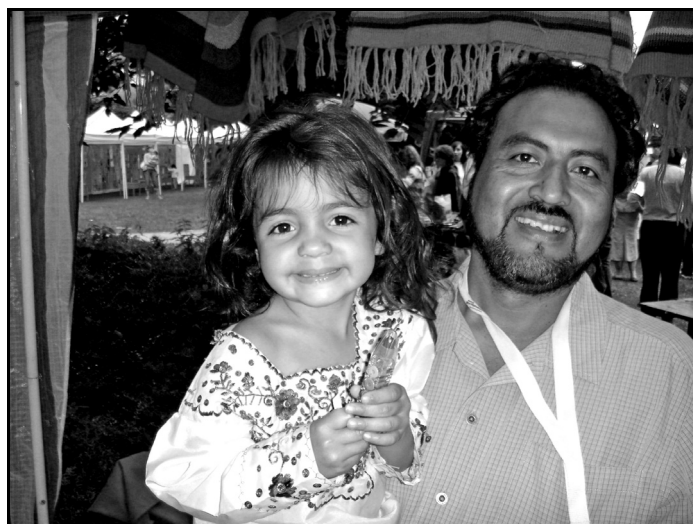
Vele groeten en tot schrijfs.
Inge.

Ecuador in cijfertjes

- Bruto Nationaal Product per inwoner: \$ 3.963 (België: \$ 31.096)
- Hoofdstad: Quito
- Schuldenlast: \$ 16.868 miljoen; \$ 1.239 per inwoner (België \$ 279.000 miljoen, \$19.928 per inwoner)
- Oppervlakte: 283.560 km² (België 30.528 km²)
- Levensverwachting bij geboorte: 75 jaar (België: 79)
- Bevolking: 13.611.000 (België 10,392,226)
- Kindersterfte: 23 per 1.000 (België: 4 per 1000 geboortes)
- Munteenheid: US dollar
- Alfabetiseringsgraad: 91 % (België 99%)
- Taal: Spaans, Quechua
- Menselijke ontwikkelingsindex: 2006: 0.765 of 83ste plaats op 177 Landen (België 0,945, 13de plaats)
Zie <http://hdr.undp.org/hdr2006/statistics/>

Zondag 8 juli: Zomer 2007 in Mene**n** bij het straattheaterfestival

De organisatoren van het jaarlijkse straattheaterfestival hadden geluk! Acht juli, was één van de zeldzame mooie zondagen van deze zomer. Er was veel volk op de been in en om het centrum van Menen. Nationale en internationale artiesten vermaakten het publiek. Het straattheaterfestival is al veel jaren een traditie in Menen. Sinds een vier jaar organiseert men in de rand van dat festival in het Menens 'Brouwers - park' (what's in a name?!) 'Festo de Koloroj', een Wereldmarkt met allerlei verkoop- en eetstandjes en ook optredens van artiesten uit andere culturen. Een standje met klein artisanat uit Ecuador mocht daarop niet ontbreken natuurlijk. Wij stonden er al voor de derde keer met een Taporistandje. Inge zelf mocht die ambiance al twee maal meemaken. Voor ons is het dubbel aangenaam als Inge erbij is. Zij blijft liever discreet op de achtergrond, maar als ze over Ecuador, over Tapori of over de herkomst van het artisanat kan vertellen, is ze in haar sas!

Anne Mie Descheemaeker en ik reisden in 2004 samen naar Ecuador (Zambiza/Pomasqui). Onze belevenissen beschreef ik toen in één van de Vogels van Papier van dat jaar. Wij wilden a.h.w. een stukje Ecuador naar hier meebrengen en daar 'geld' van maken! Verzot als we waren op die mooie kleurige sieraden en prullaria die ginds zo goedkoop aan de man worden gebracht, opperden we de idee om wat van die spullen naar hier mee te brengen. De bedoeling was dit bij gelegenheid te verkopen ten voordele van Tapori. Zo gezegd, zo gedaan! Intussen zijn we drie jaar verder en het partytentje van Anne Mie deed al enkele keren dienst als verkoop- en infostandje t.v.v. Tapori. Ook op de jaarlijkse Wereldmarkt georganiseerd door het Moorseele 11-11-11-comité, staat steevast een Taporistandje.

Zo'n standje lokt steeds geïnteresseerde bezoekers. Binnen onze gemeente of regio is Inge geen onbekende meer, dat konden we dikwijls ervaren. Met enige fierheid vertellen we over Inge's werk en

over de noden in Tapori en/of Ecuador in het algemeen. Men kan het beschouwen als een vorm van sensibilisatie. Als de mensen, naast de gekregen info, nog bvb een paar kinderpantoffels voor 5 euro, of leuke oorbelletjes voor 2 euro kopen, hebben we weer wat extra euro's voor Tapori verdiend!

Het gaat niet om de grote verdiensten, maar alle kleine beetjes helpen en we brengen Inge en haar werk in de belangstelling.

Deze zomer in Menen zorgden twee van Inge's dochttertjes voor een 'special act'! Sarah en Lien waren gekleed in klederdracht van een bepaalde regio uit Ecuador. Ze zagen er ronduit schitterend uit en toen ze op de Ecuadoraanse folkloremuziek begonnen te dansen, bleven de voorbijgangers vol bewondering staan kijken. Er werden door, voor ons onbekende mensen, foto's genomen en zelfs gefilmd! De foto's die ik nam zijn jammergenoeg niet van goede kwaliteit, maar Inge zal wellicht gauw een paar foto's van haar dansende dochters doorsturen (hé Inge?!)

Naast Sarah en Lien, volgt ook Inge's derde dochttertje Elisa, lessen in folkloredansen. Hun optreden als aantrekkingsmoment voor ons standje, was in elk geval een streling voor het oog. Wij zien al uit naar de zomer van 2009 waarop we weer hopen Inge onder ons midden te hebben.

Af en toe doet zich een gelegenheid voor waarbij we wat productjes uit Ecuador kunnen verkopen t.v.v. Tapori. Het zijn meestal de 'oude knarren' -Anne Mie Descheemaeker, Dany Taelman, Regien Decaluwe en ikzelf- die het standje bemannen (bevrouwen eigenlijk!). Het zou natuurlijk leuk zijn mochten er zich nog 'Taporifans' geroepen voelen om een handje te helpen en de ambiance mee te maken van een Wereldmarkt of Kerstmarkt of één of ander gebeuren waarbij wij uitgenodigd zijn. Geef gerust een telefoontje of mailtje om je naam op te geven. Hoe meer kandidaten we hebben hoe plezieranter het kan zijn en hoe lichter het werk!

**Je kan voor medewerking terecht bij Agnes Bruneel
Overheulestraat 56 8560 Moorseele.
abruneel@scarlet.be 056/ 41 03 88. Alvast bedankt!**

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN
NIET meer via de Belgische ambassade ,
Maar rechtstreeks aan het thuisadres:

Inge Debrouwere/Saulo Diaz
Calle 11 febrero y Espejo s.n.
Zambiza
Quito
Ecuador

Telefoon/Fax/Email
Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:
<http://www.ecuador.org/news.htm>

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest
(vanaf 30,00 €, verspreid over één of
meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds juli 2007 voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Taporì

Wie de vogel op het net wil terugvinden kan hem enkele weken lang downloaden van het net op

<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/2007jg13nr3.pdf>
pdf formaat (Acrobat reader nodig)

